

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Vaabendragerens Eed

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-idm139972048417696/facsimile.pdf> (tilgået 05. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Hans Hjerte vilde sove
I Danmarks bløde Eng,
Hvis der de torde vove
At rede det en Seng.

De samle sig, de sværge
Paa Knæ, hvor Baaren stod,
Med løftet Haand og Værge.
Ved Christi dyre Blod,
At de trods Gunst og Ære,
Trods Guld og Elskovs Lyst
Den Løndom vilde bære
I troe og tause Bryst.

De sværge høit, at binde
Med Staalet selv hver Mund.
Med Død hvert Øie blinde,
Som dunkelt aned kun,
Hvor Marsken med sin Brøde
Til Dommens Time laae;
At Livets Hævn den Døde
Til Haan ei skulde faae! —

I Stubberup, i Fyen,
Paa Hintsbolms flade Strand
Alt slumrer hele Byen,
Og mørkt er Hav og Land.
Et eenligt Lys kun flammer
Hist i en Bondegaard;
Travl sidder der i Kammer
En Mø, og Væven slaaer.

Hun skotter tidt til Ruden,
Den er saa ravnensort;

Fælt svæver Vindens Tuden
Om Tag og Dør og Port;
Novemberstormen lukker
Vidt op sit stærke Gab,
Dybt krymper sig og sukker
Det haardt betrængte Hav.

Hvi slaaer saa flittigt Væven
Den Bondedatter fiin?
Hvad tyder Læbens Bæven?
Og Rødmen under Liin?
Hvad sigte disse Taarer,
Og disse ømme Smil? —
Det Længsel er, som daarer
Med sød og bitter Piil.

Men Længselen skal stilles,
Og Sorgen gaac i Ban,
Snart skal hun aldrig skilles
Meer fra sin Fæstemand;
Hos Helten hist paa Øen
Han var en trofast Svend;
I Kjærlighed nu Møen
Ham tjende tro igjen.

Mens Barmen langsomt bæver,
Sit Blik fra Vævens Baand
Mod Vinduet hun hæver, —
Brat standser hendes Haand:
I mørke, dybe Fjerne
Et Lys hun skimte kan; —
Det ligner ei en Stjerne
Bag Natteskyens Rand.